

paa Forslaget var bygget, da det kom til os. Jeg havde ventet, at den høitærede Indenrigsminister havde udtalt sig over, hvorledes Sagen efter hans Anskuelse stiller sig i denne Henseende, om man kunde antage, at Amtet, som jo ikke har faaet nogen Nedsættelse ved denne Leilighed, kunde være villigt til at gaae ind paa de Forandringer, som i den Henseende ere gjorte. Den høitærede Minister synes imidlertid at forudsætte, at der i den Henseende ikke var nogen Banffelighed at befrygte, og man tør vel forsaauidt antage, at man uden Fare kunde gaae ind derpaa, men det vigtige Princip, som vi have at varetage, vedbliver dog altid at være en uoverstigelig Hindring. Jeg troer nu vel ikke, at der skulde være Fare for, at enten Folk i Almindelighed eller Nykjøbing Kommune i Særdeleshed skulde ville see nogen „indgribende Anmasselse“ deri, at man befrier den for 20,000 Rbd. af dens Tilskud; selv om det Motiv, hvorfra man er gaaet ud, ikke er særdeles imødekommende imod Kommunernes Selvfændighed, saa pleier man dog gjerne at see bort fra det Abstrakte, naar man faaer 20,000 Rbd. betalt derfor. Men jeg kunde have forstaaet den hele Stilling, Udvalget har indtaget, dersom det havde sagt: Vi betragte det Hele som et stort Vandveisforetagende, til hvilket intetfomhelst Tilskud skal udredes fra Nykjøbing Kommune. Jeg kunde have fattet, siger jeg, at man ad denne Vej havde forladt det Grundlag, som Regjeringen havde bragt tilveie ved en Overenskomst med Nykjøbing Kommune, men jeg kan ikke forstaae, at man gaaer hen og nedsætter Tilskudet, ikke fordi, som en æret Taler før sagde, men urigtigt, at „Ret og Retfærdighed“ ikke kunne paaføre Nykjøbing et større Bidrag end 10,000 Rbd., men nedsætter det, fordi man paaftaaer, at Kommunen ikke kan bære det. Det er heri, siger jeg, at den store Fare ligger, at man her tillader sig at afgjøre over Kommunens eget Skjøn, hvad den kan hde og ikke hde. Der indtræffer da ogsaa det ganske betegnende Tilfælde, at Udvalget, som har befundet sig i en vis Banffelighed ved at motivere sin Stilling, er kommen til at opstille en Grundsetning, der virkelig i denne Forbindelse tager sig overordentlig besynderlig ud. Jeg sigter her-

med til den Udtalelse, der findes i Betænkningen paa fjerde Spalte, hvor der staaer, at det er et fra Statens Side vigtigt Hensyn at „forebygge en forvidt gaaende Beskatning i Kommunen“. Jeg antager, at det, der har foretvævet det ærede Udvalg ved denne Leilighed, er, at Staten ikke kan tillade, at Kommunen gjør sine Beboere fattige ved at bestatte dem saa stærkt, at der ikke er Noget tilbage, naar Staten kommer og gjør sine Krav. Som almindelig Sætning kan dette vistnok være overmaade rigtigt, og det er meget praktisk i det Hele at holde sig denne Regel efterrettelig, men det er ogsaa kun rigtigt, hvor det gjælder det Hele, det Almindelige, det Store, og der kan virkelig ikke være Tale om, at Staten skulde gjøre et saadant Princip gjældende, fordi Nykjøbing Kommune giver 30,000 Rbd. til et Foretagende, saa at man, for at Nykjøbing Kommunes Beboere ikke skulde blive gjorte fattige i Forhold til Statskassen, skulde nedsætte dette Bidrag med $\frac{2}{3}$. Det er altsaa ikke Ret og Retfærdighed, det er heller ikke Hensynet til et stort, offentligt Anlæg, som skulde foretages uden noget Tilskud, der her har været motiverende; det er i Virkeligheden blot Dusket om at gjøre det lettere for Kommunen i Nykjøbing at faae dette Anlæg istand, og at optræde patriarkalsk og faderligt ligeoverfor denne lille Kommune, som i altfor stor Hidsighed efter de store Fordele, denne Bro skulde skaffe den, har indladt sig paa et Tilbud, der i Virkeligheden oversliger dens Kræfter. Hvad enten man mere eller mindre vil holde paa Kommunernes Selvfændighed, saa troer jeg, at en saadan Opfattelse, et saadant Udgangspunkt er overordentlig farligt, og jeg troer, at der er al Grund for Folkethinget til at betænke sig vel, førend det indlader sig paa et Tilfælde, hvor et saadant Princip er gjældende. — Det hele finantstille Mellemværende, saaledes som det vil fremkomme, dersom Udvalgets Forslag gaaer igjennem, forekommer mig at staae meget uklart; jeg skulde meget have ønsket, at nogle af de Dphsninger, den ærede Ordfører nylig meddeelte, havde foreligget i selve Betænkningen, da det derved vilde have været lettere at behandle disse forskjellige Tal, der nu ere komne til os i en saadan Form, at jeg idetmindste